

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Martinou Weissovou v právní věci žalobce: **TRITICUM, a.s.**, IČO: 63080702, se sídlem Plzeň, Slovanská alej 24/1960, zast. Davidem Navrátilem, advokátem, se sídlem Plzeň, Nádražní 2744/14, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky 211.200,-Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 1.050,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně, jdoucím z této částky od 9. 6. 2015 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Pokud se žalobce domáhal zaplacení další částky 210.150,- Kč s příslušenstvím, žaloba se zamítá.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 300,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou, došlou soudu dne 17. 7. 2015, se žalobce proti žalované domáhal náhrady škody ve výši 211.200,- Kč s příslušenstvím. Žalobce tvrdil, že usnesením Policie ČR,

Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Příbram, Služba kriminální policie a vyšetřování, oddělení hospodářské kriminality ze dne 12. 2. 2014, č. j. [REDAKCE], bylo rozhodnuto o zajištění nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce, a to budovy čp. [REDAKCE] postavené na parcele p. č. [REDAKCE] budovy čp. [REDAKCE] postavené na parcele p. č. [REDAKCE], parcely p. č. [REDAKCE] a parcely p. č. [REDAKCE] vše v k.ú. [REDAKCE] obec [REDAKCE] část obce [REDAKCE] zapsáno u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Příbram. Proti tomuto usnesení podal žalobce stížnost, kterou odůvodnil prostřednictvím svého právního zástupce. Usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 27. 2. 2014, č. j. [REDAKCE] bylo napadené usnesení zrušeno a policejnímu orgánu bylo uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Usnesení o zajištění nemovitostí žalobce bylo zrušeno proto, že nebylo řádně a dostatečně odůvodněno a jako takové bylo nepřezkoumatelné. Policejní orgán žádným způsobem neobjasnil a ani nedoložil důvody, které ho vedly k tak zásadnímu kroku, jakým bezpochyby omezení dispozičního oprávnění s danými nemovitostmi je. Celé trestní řízení, v jehož rámci bylo usnesení o zajištění nemovitých věcí vydáno, skončilo rozhodnutím Krajského státního zastupitelství v Praze č. j. [REDAKCE] ze dne 29.9.2014, kterým bylo trestní řízení zastaveno a věc odložena. Důvodem k zastavení trestního řízení byla skutečnost, že policejní orgán neshromáždil důkazy, z nichž by vyplývala důvodnost zahájení trestního řízení proti obviněným osobám a shromážděné důkazy nejsou schopny doložit naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu, o kterém bylo řízení vedeno. Celé trestní řízení tedy bylo vedeno zcela nedůvodně a vydané usnesení o zajištění věci v něm postrádalo podklad. Policejní orgán ohledně zajištění věci žalobce v průběhu řízení již znovu nerozhodoval a uvedené věci již znovu zajištěny nebyly. Přestože rozhodnutí o zajištění věci bylo nakonec zrušeno, vzhledem k jeho předběžné vykonatelnosti byl žalobce omezen v dispozičním oprávnění k těmto věcem a ve smyslu ust. § 79d) odst. 2 trestního řádu a byl povinen oznámit orgánům činným v trestním řízení zákonem požadované skutečnosti, což také řádně učinil. Žalobce je přesvědčen, že k zajištění jeho nemovitostí došlo nezákonně, když usnesení o zajištění nemovitosti policejní orgán řádně neodůvodnil ani po vydání rozhodnutí soudu. V důsledku toho vznikla žalobci škoda, spočívající v nákladech na jeho právní zastoupení. Tyto náklady zahrnují odměnu za zastupování, jejíž výše se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu u mimosmluvní odměně. Žalobce byl při úkonech, kterými se bránil proti zajištění věci a které s tímto souvisely, zastoupen advokátem. Advokát učinil následující úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení (21. 2. 2014), další porada s klientem přesahující jednu hodinu (25. 2. 2014), písemné podání ve věci samé – odůvodnění stížnosti proti usnesení o zajištění věci (25. 2. 2014) a písemné podání ve věci samé – sdělení vlastníka podle § 79d) odst. 2 trestního řádu (27. 2. 2014). Ve smyslu ust. § 8 odst. 1 advokátního tarifu je v daném případě tarifní hodnotou cena věci. Hodnota věci je představována kupní cenou předmětných nemovitých věcí, za kterou žalobce tyto koupil a která činila 20,500.000,- Kč. Mimosmluvní odměna podle § 6 a násl. advokátního tarifu tak činí 52.500,- Kč + DPH za jeden úkon právní služby a ke každému úkonu pak náleží režijní paušál ve výši 300,- Kč + DPH. Protože žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, představuje vzniklou škodu jen základ daně bez DPH. S ohledem na uskutečněné 4 úkony právní služby činí vzniklá škoda 211.200,- Kč (4 x 52.500,- Kč + 4x 300,- Kč). Žalobce nárok na náhradu této škody uplatnil prostřednictvím svého právního zástupce dne 8. 12. 2014 u žalované a žalovaná v zákonem stanovené lhůtě 6 měsíců na žádost žalobce o náhradu škody nereagovala. Lhůta k plnění uplynula dne 8. 6. 2015 a ode dne následujícího je žalovaná v prodlení.

Žalovaná nárok uplatněný žalobou neuznala a navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Žalovaná učinila nesporným, že u ní žalobce dne 8. 12. 2014 uplatnil nárok na poskytnutí náhrady škody ve výši 211.200,- Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., za nezákonné rozhodnutí vydané v trestním řízení, vedeném policejním orgánem SKPV územní odbor Příbram, pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalovaná v rámci projednání žádosti žalobce zjistila, že po předchozím souhlasu státního zástupce vydal dne 12.2.2014 policejní orgán usnesení, kterým dle § 79d) odst. 1 trestního řádu rozhodl o zajištění nemovitosti ve vlastnictví společnosti TRITICUM, a.s.. Ke stížnosti této společnosti rozhodl Okresní soud Příbram v neveřejném zasedání dne 27. 2. 2014 tak, že usnesením č.j. [REDAKCE] napadené usnesení zrušil. Žalovaná žalobcem uplatněnému nároku nevyhověla, neboť žalobce nepředložil žalované doklady prokazující existenci dluhu ve výši 211.200,- Kč. Žalovaná sporuje i výši škody, neboť za účelně vynaložené náklady právního zastoupení v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí nelze považovat další poradu ze dne 25.2.2014 a sdělení vlastníka ze dne 27.2.2014. Za stížnost ze dne 25.2.2014 pak náleží odměna ve výši jedné poloviny. Žalovaná dále sporuje i výši sazby za jeden úkon právní služby s tím, že odměna za jeden úkon právní služby v daném případě činí 300,- Kč (tarifní hodnota 500,-Kč). Při určování tarifní hodnoty je nutno vyjít z ustanovení § 10 odst. 2 advokátního tarifu, kdy se jednalo o zajištění nemovitosti v trestním řízení a dle uvedeného ustanovení při obhajobě v trestním řízení ve věcech, ve kterých soud I. stupně rozhoduje v neveřejném zasedání, se považuje za tarifní hodnotu částka 500,- Kč.

Žalobce k vyjádření žalované dále tvrdil, že ohledně odměny advokáta bylo mezi žalobcem a advokátem dohodnuto, že bude určena podle obecně závazného právního předpisu, tedy advokátního tarifu, a bude splatná až po vyřešení otázky, zda za tyto náklady odpovídá stát.

Dopisem právního zástupce žalobce ze dne 28. 11. 2014, doručeným dle podacího razítka žalované dne 8. 12. 2014, a stanoviskem žalované ze dne 30. 7. 2015, bylo prokázáno, že žalobce uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 211.200,- Kč, žalobci způsobené vydáním rozhodnutí o zajištění nemovitých věcí v jeho vlastnictví ze dne 12.2.2014, u žalované. Žalovaná nárok projednala a uzavřela, že nárok není důvodný, neboť žalobce nedoložil vznik škody.

Usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, územního odboru Příbram, Služby kriminální policie a vyšetřování, odd. hospodářské kriminality v Příbrami ze dne 12. 2. 2014, č. j. [REDAKCE], bylo prokázáno, že tímto byly podle ust. § 79d) odst. 1 trestního řádu zajištěny nemovitosti – budova č. p. [REDAKCE] postavená na parcele p. č. [REDAKCE] budova č. p. [REDAKCE] postavená na parcele p. č. [REDAKCE] parcela p. č. [REDAKCE] a parcela p. č. [REDAKCE] zapsané na [REDAKCE] pro obec [REDAKCE] ve vlastnictví společnosti TRITICUM, a.s., IČO: 63080702. Vlastníkovi nemovitosti bylo uloženo, aby soudu a v přípravném řízení státnímu zástupci do 15 dnů od oznámení usnesení sdělil, zda a kdo má ke shora uvedeným nemovitostem předkupní nebo jiné právo, s tím, že jinak je odpovědný za škodu tím způsobenou.

Usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 27.2.2014, č. j. [REDAKCE], bylo rozhodnuto o stížnosti společnosti TRITICUM, a.s., proti usnesení policejního orgánu o zajištění nemovitostí tak, že toto rozhodnutí bylo podle § 146 odst. 1 písm. e), § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušeno a policejnímu orgánu bylo uloženo, aby ve

věci znovu jednal a rozhodl.

Plnou mocí ze dne 21. 2. 2014 bylo prokázáno, že žalobce zmocnil advokáta Davida Navrátila, aby jej zastupoval ve věci zajištění nemovitostí ve vlastnictví žalobce v k.ú. Příbram, na základě rozhodnutí Policie ČR, KŘP Středočeského kraje, územního odboru Příbram, č. j. [REDAKCE] ze dne 12. 2. 2014.

Podáním Davida Navrátila ze dne 24. 2. 2014 bylo prokázáno, že žalobce podal příslušnému policejnímu orgánu odůvodnění stížnosti proti usnesení o zajištění nemovitostí v k. ú. Příbram s tím, že stížnost podal dne 19. 2. 2014.

Usnesením Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 9. 2014, č. j. [REDAKCE] bylo podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu za užití § 146 odst. 2 písm. a) trestního řádu, zrušeno ke stížnosti obviněných usnesení policejního orgánu Policie ČR, Krajské ředitelství středočeského kraje, územní odbor Příbram, č. j. [REDAKCE] ze dne 26.8.2016, kterým bylo zahájeno trestní stíhání obviněných podle § 160 odst. 1 trestního řádu a bylo rozhodnuto tak, že podle § 159a odst. 1 trestního řádu byla věc odložena, neboť nejde o podezření z trestného činu a není na místě vyřídít věc jinak.

Dopisem Davida Navrátila ze dne 27. 2. 2014 bylo prokázáno, že v zastoupení žalobce zaslal Okresnímu státnímu zastupitelství v Příbrami ve věci vedené pod sp. zn. [REDAKCE] informaci o existenci práv třetích osob k nemovitostem, které byly usnesením policejního orgánu ze dne 12. 2. 2014 podle § 79d) odst. 1 trestního řádu zajištěny.

Podle § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 8 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

Po zhodnocení provedených důkazů a zjištěného skutkového stavu věci soud uzavřel, že žaloba je důvodná pouze částečně. Žalobce se domáhal náhrady škody proti žalované s odůvodněním, že tato škoda spočívala v nákladech, které žalobce vynaložil na právní zastoupení poté, kdy bylo vydáno shora citované usnesení policejního orgánu ze dne 12.2.2014 o zajištění nemovitostí v k. ú. Příbram ve vlastnictví žalobce. Odpovědnost státu za škodu způsobenou při výkonu státní moci vznikne za současného splnění třech předpokladů, kterými jsou nezákonné rozhodnutí, či nesprávný úřední postup, vznik

škody a příčinná souvislost mezi těmito. V posuzované věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu shora citovaného ust. § 8 odst. 1,2 zákona č. 82/1998 Sb., kdy nezákonným rozhodnutím bylo usnesení policejního orgánu ze dne 12. 2. 2014 o zajištění nemovitostí ve vlastnictví žalobce, které bylo vykonatelné bez ohledu na právní moc a které bylo ke stížnosti žalobce následně zrušeno usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 27.2.2014. Podle § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. zahrnuje náhrada škody náhradu nákladů řízení, které poškozenému vznikly v řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a ve smyslu odst. 4 citovaného ustanovení náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení a zahrnují hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování s tím, že výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně. Soud uzavřel, že žalobci v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí vznikla škoda ve výši odpovídající nákladům, které vynaložil na právní zastoupení. V řízení bylo prokázáno, že obhájce žalobce realizoval tři úkony právní služby, a to převzetí zastoupení dne 21. 2. 2014, odůvodnění stížnosti proti usnesení o zajištění nemovitých věcí ze dne 24. 2. 2014 a podání informace ze dne 27. 2. 2014. Žalobce neprokázal, že by došlo k tvrzené další poradě s advokátem dne 25. 2. 2014, když ani na výzvu soudu podle § 118a odst. 3 o. s. ř. neoznačil žádný důkaz k prokázání tohoto tvrzení. Soud dále hodnotil, zda 3 úkony právní služby realizované advokátem žalobce byly úkony účelné, tedy úkony směřující ke zrušení či změně nezákonného rozhodnutí a uzavřel, že podání informace Okresnímu státnímu zastupitelství v Příbrami ze dne 27. 2. 2014 nebylo úkonem směřujícím ke změně či zrušení nezákonného rozhodnutí a tudíž náklady na tento úkon nejsou škodou, která žalobci vznikla v přímé příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí. S ohledem na uvedené soud uzavřel, že žalobce má právo na náhradu škody, která mu vznikla v souvislosti s vydáním rozhodnutí o zajištění nemovitostí v jeho vlastnictví, které bylo následně pro nezákonnost zrušeno, která odpovídá nákladům na právní zastoupení za 2 úkony právní služby a 2 režijní paušály. Soud shodně s žalovanou uzavřel, že odměna advokáta se v daném případě stanoví dle § 10 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., (advokátní tarif), dle kterého při obhajobě v trestním řízení ve věcech, ve kterých soud I. stupně rozhoduje v neveřejném zasedání, se považuje za tarifní hodnotu částka 500,- Kč. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že se v daném případě nejednalo o zastupování v trestním řízení, když žalobce nebyl účastníkem tohoto řízení. Žalobce byl podle § 12 odst. 6 trestního řádu stranou trestního řízení, neboť byl zúčastněnou osobou. Tarifní hodnota tak v daném případě činila 500,- Kč a mimosmluvní odměna činila dle § 7 advokátního tarifu z této tarifní hodnoty částku 300,- Kč za jeden úkon. Pokud jde o stížnost proti usnesení o zajištění věcí, pak u tohoto úkonu náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny, a to ve smyslu ust. § 11 odst. 2, 3 advokátního tarifu. Soud tak žalobě vyhověl do částky 1.050,-Kč (odměna za jeden a půl úkonu á 300,- Kč a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby á 300,- Kč). V tomto rozsahu vznikla žalobci škoda v příčinné souvislosti s vydáním popsáného nezákonného rozhodnutí. Ve zbytku pak byla žaloba zamítnuta. Podle § 1970 občanského zákoníku bylo žalobci přiznáno rovněž právo na zaplacení úroku z prodlení z částky 1.050,- Kč, když dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. měla žalovaná poskytnout žalobci plnění ve lhůtě 6 měsíců od uplatnění nároku, tedy v daném případě ve lhůtě do 8. 6. 2015. Žalovaná však plnění odmítla a je tak od 9. 6. 2015 v prodlení. Výše úroku z prodlení byla stanovena v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb. a č. 33/2010 Sb..

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o. s. ř.. Podle tohoto ustanovení, i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části, nebo záviselo-li

rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku, nebo na úvaze soudu. V této věci měla žalovaná ve věci úspěch jen částečný, ale vzhledem k tomu, že měla neúspěch pouze v poměrně nepatrné části, soud jí přiznal proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení v plné výši. Žalovaná má ve smyslu ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. právo na náhradu za jednotlivé úkony v paušalizované výši, stanovené vyhláškou č. 254/2015 Sb. částkou 300,- Kč za úkon. Žalované náleží náhrada ze 1 úkon v uvedené výši, a to písemné vyjádření k žalobě ze dne 29. 12. 2015.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15. dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze dne 13. září 2016

Mgr. Martina Weissová, v.r.
soudkyně

Za správnost: Slabá

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Ivy Zemanové a JUDr. Renaty Hertlové a ve věci žalobce: **TRITICUM, a. s.**, IČ 63080702, se sídlem Plzeň, Slovanská alej 24/1960, zast. Davidem Navrátilem, advokátem, se sídlem Plzeň, Nádražní 2744/14, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky 211.200,-Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. září 2016, č. j. 42 C 202/2015 - 72,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **s e** ve vyhovujícím výroku I., v zamítavém výroku ohledně částky 157.350,- Kč s příslušenstvím II. a ve výroku o nákladech řízení III. **p o t v r z u j e**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 1.050,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně, jdoucím z této částky od 9. 6. 2015 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), zamítl žalobu co do zaplacení částky 210.150,- Kč s příslušenstvím (výrok II) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 300,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III). Rozhodl tak o žalobním požadavku na zaplacení částky 211.200,-Kč s příslušenstvím jako náhrady škody odůvodněným tím, že usnesením Policie ČR ze dne 12. 2. 2014 bylo

rozhodnuto o zajištění nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce, a to budovy čp. [REDAKCE] postavené na parcele p. č. [REDAKCE] budovy čp. [REDAKCE] postavené na parcele p. č. [REDAKCE] parcely p. č. [REDAKCE] a parcely p. č. [REDAKCE] vše v [REDAKCE]. Proti tomuto usnesení žalobce prostřednictvím svého právního zástupce podal stížnost. Usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 27. 2. 2014 bylo napadené usnesení pro nepřezkoumatelnost zrušeno. Trestní řízení, v jehož rámci bylo usnesení o zajištění nemovitých věcí vydáno, skončilo rozhodnutím Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 9. 2014, kterým bylo trestní řízení zastaveno a věc odložena. Přestože rozhodnutí o zajištění věci bylo nakonec zrušeno, vzhledem k jeho předběžné vykonatelnosti byl žalobce omezen v dispozičním oprávnění k těmto věcem a ve smyslu ust. § 79d) odst. 2 trestního řádu a byl povinen oznámit orgánům činným v trestním řízení zákonem požadované skutečnosti, což také řádně učinil. V důsledku toho vznikla žalobci škoda, spočívající v nákladech na jeho právní zastoupení. Ohledně odměny advokáta bylo mezi žalobcem a advokátem dohodnuto, že bude určena podle obecně závazného právního předpisu, tedy advokátního tarifu, a bude splatná až po vyřešení otázky, zda za tyto náklady odpovídá stát. Advokát učinil následující úkony právní služby - převzetí a příprava zastoupení (21. 2. 2014), další porada s klientem přesahující jednu hodinu (25. 2. 2014), písemné podání ve věci samé - odůvodnění stížnosti proti usnesení o zajištění věci (25. 2. 2014) a písemné podání ve věci samé - sdělení vlastníka podle § 79d) odst. 2 trestního řádu (27. 2. 2014). Ve smyslu ust. § 8 odst. 1 advokátního tarifu je v daném případě tarifní hodnotou cena věci. Hodnota věci je představována kupní cenou předmětných nemovitých věcí, za kterou žalobce tyto koupil a která činila 20,500.000,- Kč. Mimosmluvní odměna podle § 6 a násl. advokátního tarifu tak činí 52.500,- Kč + DPH za jeden úkon právní služby a ke každému úkonu pak náleží režijní paušál ve výši 300,- Kč + DPH. Protože žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, představuje vzniklou škodu jen základ daně bez DPH. S ohledem na uskutečněné 4 úkony právní služby činí vzniklá škoda 211.200,- Kč (4 x 52.500,- Kč + 4x 300,- Kč). Žalobce nárok na náhradu této škody uplatnil prostřednictvím svého právního zástupce dne 8. 12. 2014 u žalované a žalovaná v zákonem stanovené lhůtě 6 měsíců na žádost žalobce o náhradu škody nereagovala. Lhůta k plnění uplynula dne 8. 6. 2015 a ode dne následujícího je žalovaná v prodlení.

Žalovaná své zamítavé stanovisko odůvodňovala tím, že žalobce nepředložil žalované doklady prokazující existenci dluhu ve výši 211.200,- Kč. Sporovala i výši škody, neboť za účelně vynaložené náklady právního zastoupení v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí nelze považovat další poradu ze dne 25.2.2014 a sdělení vlastníka ze dne 27.2.2014. Za stížnost ze dne 25.2.2014 pak náleží odměna ve výši jedné poloviny. Sporovala i výši sazby za jeden úkon právní služby s tím, že taková v daném případě činí 300,- Kč (tarifní hodnota 500,-Kč). Při určování tarifní hodnoty je nutno vyjít z ustanovení § 10 odst. 2 advokátního tarifu, kdy se jednalo o zajištění nemovitosti v trestním řízení a dle uvedeného ustanovení při obhajobě v trestním řízení ve věcech, ve kterých soud I. stupně rozhoduje v neveřejném zasedání, se považuje za tarifní hodnotu částka 500,- Kč.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 211.200,- Kč způsobené mu vydáním rozhodnutí o zajištění nemovitých věcí v jeho vlastnictví ze dne 12.2.2014, žalovaná nárok projednala a uzavřela, že nárok není důvodný, neboť žalobce nedoložil vznik škody. Usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, územního odboru Příbram, Služby kriminální policie a vyšetřování, odd. hospodářské kriminality v Příbrami ze dne 12. 2. 2014, č. j. [REDAKCE] byly podle ust. § 79d) odst. 1 trestního řádu zajištěny nemovitosti - budova č. p. [REDAKCE] postavená na parcele p. č. [REDAKCE] budova č. p. [REDAKCE] postavená na parcele p. č. [REDAKCE], parcela p. č. [REDAKCE] a parcela p. č. [REDAKCE] zapsané na LV [REDAKCE] pro obec [REDAKCE]

a k. ú. Příbram, ve vlastnictví společnosti TRITICUM, a. s., IČ 63080702. Vlastníkovi nemovitosti bylo uloženo, aby soudu a v přípravném řízení státnímu zástupci do 15 dnů od oznámení usnesení sdělil, zda a kdo má ke shora uvedeným nemovitostem předkupní nebo jiné právo, s tím, že jinak je odpovědný za škodu tím způsobenou. Usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 27.2.2014, č. j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o stížnosti společnosti TRITICUM, a. s., proti usnesení policejního orgánu o zajištění nemovitostí tak, že toto rozhodnutí bylo podle § 146 odst. 1 písm. e), § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušeno a policejnímu orgánu bylo uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Plnou mocí ze dne 21. 2. 2014 žalobce zmocnil advokáta Davida Navrátila, aby jej zastupoval ve věci zajištění nemovitostí ve vlastnictví žalobce v k. ú. Příbram na základě uvedeného rozhodnutí Policie ČR. Žalobce dne 19.2.2014 podal příslušnému policejnímu orgánu odůvodnění stížnosti proti usnesení o zajištění nemovitostí. Usnesením Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 9. 2014, č. j. [REDAKCE] bylo podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu za užití § 146 odst. 2 písm. a) trestního řádu zrušeno ke stížnosti obviněných usnesení policejního orgánu Policie ČR, Krajské ředitelství středočeského kraje, územní odbor Příbram, č. j. [REDAKCE] ze dne 26.8.2016, kterým bylo zahájeno trestní stíhání obviněných podle § 160 odst. 1 trestního řádu a bylo rozhodnuto tak, že podle § 159a odst. 1 trestního řádu byla věc odložena, neboť nejde o podezření z trestného činu a není na místě vyřídit věc jinak. David Navrátil dne 27. 2. 2014 v zastoupení žalobce zaslal Okresnímu státnímu zastupitelství v Příbrami ve věci vedené pod sp. zn. [REDAKCE] informaci o existenci práv třetích osob k nemovitostem, které byly usnesením policejního orgánu ze dne 12. 2. 2014 podle § 79d) odst. 1 trestního řádu zajištěny.

Tento skutkový základ soud I. stupně posuzoval dle ust. §§ 1 odst. 1, 7 odst. 1 a 8 odst. 1,2 zák. č. 82/1998 Sb. soud I. stupně uzavřel, že žaloba je důvodná pouze částečně. V posuzované věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí - usnesení policejního orgánu ze dne 12. 2. 2014 o zajištění nemovitostí ve vlastnictví žalobce, které bylo vykonatelné bez ohledu na právní moc a které bylo ke stížnosti žalobce následně zrušeno usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 27.2.2014. Podle § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. zahrnuje náhrada škody náhradu nákladů řízení, které poškozenému vznikly v řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, ve smyslu odst. 4 tohoto ustanovení náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení a zahrnují hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování s tím, že výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně. Uzavřel, že žalobci v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí vznikla škoda ve výši odpovídající nákladům, které vynaložil na právní zastoupení. Vzal za prokázané, že obhájce žalobce realizoval tři úkony právní služby, a to převzetí zastoupení dne 21. 2. 2014, odůvodnění stížnosti proti usnesení o zajištění nemovitých věcí ze dne 24. 2. 2014 a podání informace ze dne 27. 2. 2014. Naproti tomu žalobce neprokázal, že by došlo k tvrzené další poradě s advokátem dne 25. 2. 2014, když ani na výzvu soudu podle § 118a odst. 3 o. s. ř. neoznačil žádný důkaz k prokázání tohoto tvrzení. Soud I. stupně dále hodnotil, zda 3 úkony právní služby realizované advokátem žalobce byly úkony účelné, tedy úkony směřující ke zrušení či změně nezákonného rozhodnutí, a uzavřel, že podání informace Okresnímu státnímu zastupitelství v Příbrami ze dne 27. 2. 2014 nebylo úkonem směřujícím ke změně či zrušení nezákonného rozhodnutí, a tudíž náklady na tento úkon nejsou škodou, která žalobci vznikla v přímé příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že žalobce má právo na náhradu škody, která odpovídá nákladům na právní zastoupení za 2 úkony právní služby a 2 režijní paušály. Odměnu advokáta stanovil dle § 10 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dle kterého při obhajobě v trestním řízení ve věcech, ve kterých soud I. stupně rozhoduje v neveřejném zasedání, se považuje za tarifní hodnotu částka 500,- Kč. Žalobce byl podle § 12 odst. 6 trestního řádu stranou trestního řízení, neboť byl zúčastněnou

osobou. Tarifní hodnota tak v daném případě činila 500,- Kč a mimosmluvní odměna činila dle § 7 advokátního tarifu z této tarifní hodnoty částku 300,- Kč za jeden úkon. Pokud jde o stížnost proti usnesení o zajištění věci, pak u tohoto úkonu náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny, a to ve smyslu ust. § 11 odst. 2, 3 advokátního tarifu. Soud tak žalobě vyhověl do částky 1.050,-Kč (odměna za jeden a půl úkonu á 300,- Kč a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby á 300,- Kč). V tomto rozsahu vznikla žalobci škoda v příčinné souvislosti s vydáním popsaného nezákonného rozhodnutí. Ve zbytku žalobu zamítl. Podle § 1970 občanského zákoníku žalobci přiznal právo na zaplacení úroku z prodlení z částky 1.050,- Kč, když dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. měla žalovaná poskytnout žalobci plnění ve lhůtě 6 měsíců od uplatnění nároku, tedy v daném případě ve lhůtě do 8. 6. 2015. Žalovaná však plnění odmítla a je tak od 9. 6. 2015 v prodlení. Výše úroku z prodlení stanovil dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb. a č. 33/2010 Sb. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. s přihlédnutím k tomu, že žalovaná měla neúspěch v nepatrné části.

Proti tomuto rozsudku žalobce i žalovaná podali v zákonné lhůtě odvolání.

Odvolání žalované směřovalo do vyhovujícího výroku o věci samé I. Žalovaná se v něm neztotožnila se závěrem soudu I. stupně, že byl prokázán vznik škody ve výši odpovídající nákladům, které žalobce vynaložil na právní zastoupení. Namítla, že při posuzování podmínky vzniku škody nelze vyjít pouze ze skutečnosti, že úkony právní služby byly realizovány. Žalobce nepředložil žádný doklad, z něhož by se podávalo, že v souvislosti s předmětným řízením byla mezi advokátem a žalobcem smluvena odměna v tvrzené výši; ze samotné plné moci udělené advokátovi nelze mít za prokázanou úplatnost smlouvy a výši sjednané odměny, když plná moc je dle ustálené judikatury jednostranný právní úkon zmocnitele určený třetí osobě. Navrhla, aby změnou napadeného výroku byla žaloba zamítnuta.

Žalobce svým odvoláním napadl zamítavý výrok o věci samé II. Namítl v něm, že pokud by nezákonné usnesení nebylo vůbec vydáno, nebyla by předmětná informace podávána; příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného usnesení a podáním informace je tedy dána, jedná se o náklad účelně vynaložený na zrušení nezákonného rozhodnutí. Poukázal na to, že Nejvyšší soud judikoval, že odměna za zastupování advokátem a jeho hotové výdaje jsou samy o sobě vždy účelně vynaloženými náklady. K výši odměny pak namítl, že žalobce v daném řízení nevystupoval v pozici obviněného, nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, není tak možné na něj vztáhnout ustanovení pojednávající o obhajobě v trestním řízení. V trestním řízení vystupoval jako osoba zúčastněná, která se dle trestního řádu může nechat zastupovat zmocněncem, jedná se tedy o zastupování v řízení, nikoliv o obhajobu. Není proto možné použít ustanovení advokátního tarifu vztahující se k obhajobě v trestním řízení, nýbrž je potřeba vycházet z ust. § 8 odst. 1 advokátního tarifu, podle kterého se za tarifní hodnotu považuje výše peněžitého plnění nebo cena věci anebo práva v době započetí úkonu právní služby, jichž se právní služba týká, pokud je předmětem řízení věc, která je penězi ocenitelná a žalobce proto vycházel z hodnoty nemovitostí, jichž se řízení týká. Mimosmluvní odměna za 1 úkon právní služby tak činí 52.500 Kč. Usnesení o zajištění nemovitostí vůči žalobci jakožto zúčastněné osobě bylo rozhodnutím ve věci samé, nepřipadá tedy v úvahu označení úkonu uvedeného v odst. 2 písm. c), dále se jednalo o věc, která se rozhoduje v neveřejném zasedání, proto není možné analogicky použít úkon uvedený v odst. 2 písm. d). V případě stížnosti se jednalo o písemné podání ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d). Navrhl, aby změnou napadeného výroku bylo žalobě co do částky 157.350 Kč vyhověno.

Z podnětu podaných odvolání odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v nepřítomnosti účastníků řízení (ust. §§ 212, 212a odst. 1, 5 a § 214 odst. 3 o. s. ř.), a odvolání neshledal důvodnými.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil postačující a správná skutková zjištění, zjištěné skutečnosti zákonem stanoveným způsobem hodnotil a věc správně posoudil i po stránce právní. S odůvodněním napadeného rozsudku se odvolací soud ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Soud I. stupně správně poukázal na ust. § 31 zák. č. 82/1998 Sb., podle něhož náhrada škody zahrnuje náhradu nákladů řízení, které poškozenému vznikly v řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, a že součástí nákladů řízení jsou náklady zastoupení a zahrnují hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování s tím, že výše této odměny se určí podle ustanovení advokátního tarifu. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že v daném případě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí v přípravném trestním řízení, v němž byl žalobce zastoupen advokátem. Žalobce v něm měl postavení zúčastněné osoby, která byla zastoupena zmocněncem (advokátem). Toto zastoupení žalobce prokázal plnou mocí. Podle § 1 odst. 1 advokátního tarifu odměna advokáta za poskytování právních služeb se řídí jeho smlouvou s klientem; není-li odměna advokáta takto určena, řídí se ustanoveními advokátního tarifu o mimosmluvní odměně. Podle zák. č. 82/1998 Sb. se nahrazují takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nezákonného rozhodnutí. Jako účelně vynaložený náklad soud I. stupně správně určil převzetí zastoupení ze dne 21. 2. 2014 a stížnost proti usnesení policejního orgánu, resp. její odůvodnění ze dne 24. 2. 2014. Podání informace vyžádané policejním orgánem nesměřovalo ke zrušení nezákonného usnesení, a proto jej nelze odškodnit. Podle § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny náleží za stížnost ve věcech, ve kterých se rozhoduje ve veřejném zasedání; podle odst. 3 téhož ustanovení za úkony právní služby neuvedené v odst. 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. V tomto případě zmocněnec žalobce odůvodnil stížnost, o níž soud rozhodoval v neveřejném zasedání, a proto soud I. stupně postupoval ve smyslu odst. 3 uvedeného zákona správně analogicky dle odst. 2 písm. d) advokátního tarifu a za uvedený úkon přiznal mimosmluvní odměnu ve výši jedné poloviny.

Pokud jde o výši odměny za úkony právní služby, odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, který ji stanovil dle § 10 odst. 2 advokátního tarifu, podle něhož při obhajobě v trestním řízení ve věcech, ve kterých soud I. stupně rozhoduje v neveřejném zasedání, se považuje za tarifní hodnotu částka 500 Kč. Podle § 7 bod 1 pak sazba mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby činí z tarifní hodnoty do 500 Kč částku 300 Kč. Při výpočtu odměny a náhrady hotových výdajů advokáta - zmocněnce zúčastněné osoby nelze vycházet z tarifní hodnoty podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu, když toto ustanovení mimo jiné uvádí, že za tarifní hodnotu se považuje výše peněžitého plnění, není-li stanoveno jinak. Vzhledem k tomu, že jde o trestní řízení, a tedy i procesní postavení zmocněnce zúčastněné osoby podle trestního řádu, je třeba vycházet právě z § 10 odst. 2 advokátního tarifu, a je tudíž nezbytné ustanovení o tarifní hodnotě, vztahující se k obhajobě v trestním řízení, analogicky aplikovat i na výpočet tarifní hodnoty úkonů zmocněnce zúčastněné osoby (srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 4. 2000, sp. zn. 7 Tz 74/99 nebo usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. 3 To 113/2005). Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně uzavírá, že žalobce má vůči žalované nárok na náhradu škody představované náklady právního zastoupení ve formě odměny advokáta za jeden a půl úkonu právní služby po 300 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč, celkem 1.050 Kč.

Pochybení soudu I. stupně nebylo shledáno ani v akcesorickém výroku o nákladech řízení, odvolací soud proto ze shora uvedených důvodů napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., a to za situace, kdy ani jeden z účastníků nebyl se svým odvoláním úspěšný.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 28. února 2017

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Bartáková